

EL TRENCACLATELLS DEL METRO

ANDREU SOTORRA

© Rebeca Luciani. Una de les il·lustracions del volum col·lectiu

A l'hora de la migdiada, el Trencacelatells esmola el seu punxó de rebentar panys de cotxe. Després, des del porxo de la barraca de fusta on viu, llença la mirada cap a la ciutat, per sota l'estesa del bat de sol de la tarda. I es desfa el punxó, embolicat amb el mocador, a la butxaca dels texans, abans d'agafar la gorreta de rapper i els guants de joyrider i baixar amb el Funicular pel vessant de la muntanya de Montjuïc que el porta a l'urbs.

Recorda les nits que hi havia joyriding a la carretera de baix i ell era un conductor suïcida venerat. Li calia un cotxe potent, amb un xassís capaç d'aguantar els embats de les curses. Ell en pilotava sempre un de luxe, robat al centre. En forçava el pany de la portella amb el punxó i l'engegava a la primera. A les curses, no parava fins que l'abonyegava del tot. I el deixava finalment fet una coca.

Recordava col·legues que el joyriding havia enviat a l'altre món. Precisament la policia perseguia un dels cotxes suïcides que s'havia llençat pel carril contrari quan el joyrider que el conduïa es va precipitar daltabaix d'un pont. El col·lega es mereixia tenir el nom a tot arreu. I gràcies a les lectures que havien fet de petit a la biblioteca del barri van omplir de grafitos tot el Metro.

Els joys, quan s'acabava la festa, anaven a la platja fins caure rendits. En una sortida de sol, el Trencacatells va decidir que deixaria de fer joyriding. Aleshores formava part de l'equip de lluita. Tenia bons músculs. D'aquí li venia el renom de Trencacatells. Li van donar la categoria minimosca. I després es va guanyar les de mosca, gall, ploma i lleuger. En una competició juvenil, va decidir abandonar el joyriding per sempre i va anunciar als col·legues suïcides que seria una estrella del rap i que es faria l'amo de tot el Metro. Les lletres del rap el van fer famosos de seguida. Fins i tot el senyor TMB, li va concedir una beca per anar a l'estranger. Va triomfar. Es veia com si fos un Spike Lee al barri de Bedford-Stuyvesant, al cor de Brooklyn.

Amb aquest historial, el rapper Trencacatells va rebre aviat el títol de ciutadà il·lustre. El van nomenar, a més, doctor honoris causa perquè havia fet els primers passos de rap literari al vestíbul del Metro, sota mateix de l'edifici de la Universitat. Però ell no es va deixar enganyar pels afalacs. Quan va tornar a la muntanya, es va instal·lar de nou a la seva barraca, cobejada ara pels col·leccionistes de fetitxes musicals. I allà dalt passava les nits al porxo, rellegint les seves lletres i mirant l'estesa de llumetes de l'urbs, el seu món d'infantesa.

Diuen si hi continua esmolant punxons. Diuen si el veuen baixar de tant en tant amb el Funicular. Diuen si encara força algun pany de cotxe de luxe només per deixar-lo amb l'alarma bramant i fugir rient. Diuen si, a vegades, arraconat en una andana de Metro, espera ajupit que entri un viatger de pes mosca, gall, ploma o lleuger. I diuen que, quan se li llança al damunt, sempre li colla la clau que porta el seu nom.

Per això ara diuen també que el Trencacatells del Metro és el famós Trencacatells del rap, l'exjoyrider, l'exlluitador, que vagabundeja per la barraca de la muntanya. Però tot això són enraonies. ¿Qui s'atreveix, amb els temps que corren, a assenyalar amb el dit un veí de la muntanya, tot un doctor honoris causa i ciutadà il·lustre fet gràcies a les lectures de petit a la biblioteca?

El trencacatells del Metro, d'Andreu Sotorra
Microconte publicat en el volum commemoratiu
del 15è aniversari de la Biblioteca Comarcal Jaume Vila
Mollerussa (Pla d'Urgell), 2011-2012
